

Валериј СОФРОНИЕВСКИ УДК: 811.14'02'367.625:81.373.46

ЗА ТЕРМИНОЛОГИЈАТА ВО ГРЧКИОТ ГЛАГОЛСКИ СИСТЕМ

За терминологијата во грчкиот глаголски систем

Пред неколку години, сега веќе покојната Даница Чадиќовска,¹ во своето постојано залагање за имплементација на новите тенденции во современата општа лингвистика и неофилолошките граматика, во наставата по нормативна граматика за студентите од Филозофскиот факултет направи голем чекор напред, со воведувањето нова терминологија, за која како парадигматичен модел ѝ послужи, пред сè, терминологијата од Дукатовата² граматика по старогрчки јазик. Ползата од ваквиот (за овие наши простори) нов приод, бездруго е огромна, бидејќи тој, не само што ги одразува современите сознанија на граматичарите и на тој начин нè приближува до меѓународната термилошка унификација, туку претставува брз и едноставен начин за разбирање и толкување на, навистина, комплицираната структура на грчкиот³ глагол. Затоа, наша обврска е да ја поддржиме ваквата нова методолошка пракса, но, воедно, и да укажеме на ненамерните пропусти, кои може да ги доведат во забуна оние што за прв пат пристапуват кон изучување на старогрчката граматика.

Одразувајќи ја старата структура на индоевропскиот глагол, каде глаголските основи не го изразуваат времето на дејството,⁴ туку гла-

¹ Лектор по старогрчки јазик на Институтот за класични студии при Филозофскиот факултет во Скопје.

² Dukat, Zdeslav: *Gramatika grčkoga jezika*, Zagreb: Školska knjiga, 1983.

³ Кога велíme „грчки“, мислиме „старогрчки“.

⁴ „The tenses of the parent (i.e. IE) speech served to denote differences in the “aspect” of the action, and to some extent also differences of time.“ (C.D. Buck: *Comparative Grammar of Greek and Latin*, Chicago, 1933, p. 238)

голскиот вид на дејството,⁵ и грчкиот глагол во класичниот период сочувал многу наследни особини на глаголскиот вид, со кој се означуваат разните облици (видови) на дејство.⁶ Кај индоевропскиот глагол „it is the aspect of the action that was indicated by the different tense stems...“⁷ Овие основи во индоевропскиот глаголски систем: *present stem* (action going on), *aorist stem* (momentary action) и *perfect stem* (action completed),⁸ соодветствуваат на трите основи на грчкиот глагол, каде категоријата *време* е неделива од категоријата *глаголски вид*, и, во кој „према глаголском виду разликујемо презентску, аорисну и перфекатску основу. *Презентска основа* приказује глаголски процес у неговоу току, тј. незавршен (...), *аорисна основа* (...) означује било почетак (...) било завршетак (...) било неку тачку или моменат измеѓу почетка и завршетка (...) *перфекатска основа* покажује готову радњу, односно њене последице“.⁹ Во индоевропскиот „there was probably no distinctive future tense, future time being expressed by the present indicative, by the subjunctive, or by certain *s*-formations with desiderative and future force“¹⁰; грчкиот јазик, како и останатите индоевропски јазици, развил сопствен футур (во кој може да се проследат неговите семантичките врски со конјунктивот, десидеративот и волунтативот).

Оттука, поделбата на грчкиот глагол кај современите англосаксонски граматичари, кои донекаде ја следат традицијата, е во рамките

⁵ „Ми смо навикли да под конјугацијом подразумевамо све облике једне те исте глаголске основи. Ничег сличног није било у индоевропском где су глаголске основи, чак и кад су припадале истом лексемском минимуму (корену), биле готово сасвим независне једна од друге, и нису изражавали време радње већ глаголски вид радње. (...) Сваком од глаголских видова одговарала је у индоевропском посебна глаголска основа: трајном виду презентска, тренутном аорисна, свршеном перфекатска.“ (М. Будимир - Љ. Црепајац: *ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ*, Београд, 1979, стр. 111)

⁶ „За разлику од латинског глагола, грчки глагол (...) казује вид или врсту глаголског процеса, док је временска релација тачније изразена у латинском него у (...) грчком језику.“ (Ibid., стр. 214.)

⁷ Buck, op. cit., стр. 238.

⁸ Ibid., стр. 238-239.

⁹ Будимир-Црепајац, op. cit., стр. 215.

¹⁰ Buck, op. cit., стр. 239.

на четирите „системи“: *ἰρeζeνῖς*ски, *αορισῖ*ен, *ἰερφεκῖ*ен и *φυῖ*урски *συσῖ*ем. Меѓутоа, истите, не забораваат да напоменат дека, што се однесува до „*the present system* (...) this conveys what is known as the ‘**imperfective**’ aspect. This means that the system shows the action of the verb to be a continuing action, a process...“¹¹ или, дека „only one of these systems has an *exclusively* temporal force, and that is the future. Each of the three other systems *may* refer in time to either the present or the past.“¹² или, дека „the perfect is not a past but a present tense; past time is indicated by the pluperfect“¹³; меѓутоа, истовремено, не треба да се заборава дека „у грчком, плусквамперфекат (...) не истиче толико временску релацију као у латинском“¹⁴. Воопшто, што се однесува, до ‘минатоста’: „...past time is normally marked by the presence of the augment...“¹⁵ или „...временска релација означаваше се у грчком аугментом и личним наставцима...“¹⁶.

Современата француска школа, вршејќи ја поделбата на сличен начин, оди чекор понапред и не се колеба називот „презентска основа“ да го замени со посоодветниот термин „le thème de l’**imperfectif**“¹⁷. Меѓутоа, иако поделбата ја изведува низ „les quatre thèmes du verbe grec“, сепак, прави грешка кога футурот и аористот ги обединува во „les deux thèmes d’aspect zéro“, објаснувајќи дека „le futur n’exprime pas l’opposition imperfectif/parfait. Il est donc, comme l’aoriste, d’*aspect zéro*.“¹⁸ Ваквото тврдење го објаснува со учењето на стоичките граматичари, меѓутоа, во праксата на текстуалната критика дихотомноста во видот (свршен / несвршен) кај футурот е евидентна. Сепак, заслугите на следбениците на оваа школа се несомнени со нивното експлицитно барање да се

¹¹ The Joint Association of Classical Teachers’ Greek Course: *Reading Greek: Grammar, Vocabulary and Exercises*, Cambridge: University Press, 1999, стр. 311.

¹² Ibid.

¹³ Ibid.

¹⁴ Будимир-Црепајац, *op. cit.*, стр. 114.

¹⁵ *Reading Greek...*, *ibid.*

¹⁶ Будимир-Црепајац, *ibid.*

¹⁷ Cf. Jean-Victor Vernhes: *ΕΡΜΑΙΟΝ, Initiation au grec ancien*, édition complète, Paris: OPHRYS, 1996, *passim*.

¹⁸ Ibid., стр. 160.

отфрли употребата на називот презент за зависните начини (вклучително и инфинитивот и партиципите) на презентската (т.е. имперфективната) основа: „On appelle couramment *indicatif présent* l’indicatif **imperfectif** présent. Il est préférable de ne pas employer le mot *présent* pour désigner des formes d’imperfectif extérieures à l’indicatif: cela embrouillerait l’exposé du jeu des *époques* et des *aspects* dans le verbe grec.“¹⁹

Аргентинците Gonzalo Díaz и Mariana Esplugas, автори на, меѓу класичните филолози популарниот програм за конјугирање грчки глаголи „КАЛОС“,²⁰ поделбата на грчкиот глагол ја вршат според четирите основи, но, со прифатена нова терминологија: *inflective*, *confective*, *perfective* и *future*. Авторите овие називи ги аплицираат при употребата на шпанскиот јазик (кастилијанскиот дијалект), но не се стеснуваат истите да ги применат и во англиската верзија на овој софтвер, без оглед на сосема различната конотација што во англискиот јазик ја има, на пр. зборот *inflective*.

Според овие патемно изнесени согледувања, евидентни се отворените прашања што се наметнуваат при објаснувањето и дефинирањето на грчкиот глаголски систем, а оттаму и потребата за ревидирање на старата терминологија. Ваквиот чекор во македонската класична филологија, како што споменаваме, го направи Д. Чадиковска. Следејќи ја видовата поделба и прифаќајќи ја Дукаатовата терминологија, Чадиковска терминот ‘презент’ го замени со *инфектиум*, ‘аористот’ со *конфектиум*, а ‘перфектот’ со *иперфектиум*. Се разбира никогаш не може да речеме дека истата е совршена, а избраните називи најсоодветни, меѓутоа и традиционалната употреба на несмасно избраниот назив ‘аорист’ (кој, според грчката лексема, значи „неопределен со граница, неомеѓен, неопределен“) укажува дека има простор за промени во терминологијата. Дотолку повеќе што ваквите измени имаат и суштински карактер, па затоа, како нејзини ученици, наша должност е

¹⁹ Ibid., стр. 20.

²⁰ Homepage: <http://www.geocities.com/siliconvalley/horizon/8851/index.htm>

Download page: <http://www.geocities.com/siliconvalley/horizon/8851/download.htm>

да го негуваме ова завештание, да го поткрепиме со факти и да го дополниме.

Имено, грчкиот глагол разликува три глаголски видови: **инфектум** - дејството е несвршено, трајно, **конфектум** - дејството е свршено, моментно и **перфектум** - кој е исто така несвршен, но не покажува дејство, туку готова состојба, која е резултат од некое претходно дејство.²¹ На пр., од глаголот $\nu\kappa\acute{\alpha}\omega$, императивот на инфектумот ($\nu\acute{\iota}\kappa\alpha$) значи *ѝобедувај*, императивот на конфектумот ($\nu\acute{\iota}\kappa\eta\sigma\omicron\nu$) значи *ѝобеди*, а оној на перфектумот ($\nu\epsilon\nu\acute{\iota}\kappa\eta\kappa\epsilon$) значи *биди ѝобедник*. Значи, ни една од овие форми не покажува време, поточно речено, сите покажуваат заповеден начин (кој се врши во иднина), но едната од нив покажува трајно дејство, другата моментно, а третата покажува состојба. На македонски би можеле да направиме споредба: *умирам* би одговарало на грчкиот инфектум, *умрев*²² - на грчкиот конфектум, а *мрѝов сум* би соодветствувало на грчкиот перфектум (значи состојба, која е последица на некое дејство што претходело). Одовде може да се види и дека разликата меѓу инфектумот и перфектумот не е во категоријата несвршеност / свршеност, па токму заради тоа и разликата меѓу овие два вида е помала наспроти конфектумот; затоа и има случаи кога облиците на инфектумот доаѓаат во значење на перфектумот и обратно (форми на инфектум со значење на перфектум, т.н. *praesens pro perfecto* и форми на перфектум со значење на инфектум).

Од друга страна, во индоевропскиот јазик „there were no tenses of relative time (i.e. relative to time other than that of the speaker) like the Latin pluperfect and future perfect (...) The tense values assumed for the parent speech are substantially those observed in Greek.“²³ Значи, задржувајќи дел од старата индоевропска глаголска структура и грчкиот јазик разликува само *ајсолуѝни времиња*: **сегашност** (дејството се одвива истовремено додека

²¹ Значи, погрешна е употребата на синтагмата „готово дејство“, зашто дејството никогаш не може да биде готово.

²² Или *умрам*, во зависни начини или футур - *да умрам*, *ќе умрам*.

²³ Buck, op. cit., стр. 239.

говорителот зборува), **минатост** (дејството се одвивало претходно, пред часот во кој говорителот зборува) и **идност** (дејството ќе се одвива подоцна, т.е. по часот во кој говорителот зборува). Во старогрчкиот јазик не може експлицитно да зборуваме за *релативни времиња* (каде глаголското дејство, освен со оглед на часот на говорење, е определено и според некоја друга точка на временската оска, т.е. според некое друго глаголско дејство), како што се ‘предминатост’ (дејството се случило пред некое друго минато дејство) и ‘предидност’ (дејството ќе се случи пред некое друго идно дејство). Меѓу другото и заради ова треба да се напушти употребата на старите граматички називи ‘плусквамперфект’ и ‘футур егзактен’, кои во многу јазици означуваат токму ‘предминатост’ и ‘предидност’.

Како што веќе напоменавме, носители на временското обележје во грчкиот јазик се единствено индикативите, а другите начини (вклучително и инфинитивите и партиципите) искажуваат само можност, желба, очекување, заповед итн. Следејќи ја ваквата логика би требало секоја аспектска основа (која го изразува видот на дејството) да има посебен индикатив за секое од трите времиња, како што тоа го има основата на перфектумот (*минай* индикатив,²⁴ *сегашен* индикатив и *иден* индикатив²⁵). Меѓутоа, ваквата диспозиција, според видови, не е доследно спроведена. Имено, конфектумот нема сегашен индикатив, бидејќи логички не постои сегашно свршено дејство (сегашното дејство секогаш е насвршено). Од друга страна, од основите на инфектумот и конфектумот не се градат идни индикативи (идно несвршено или свршено дејство). Тие се надоместуваат со индикативот (*иден*) на посебната, *футурска основа* (добиеана од глаголската со додавање на посебен формант). Но, временски определениот индикатив на оваа основа не е и аспектски определен на релација свршеност / несвршеност, па затоа може да означува и свршено и несвршено идно дејство, а само контекстот може да го определи неговиот вид во секој поединечен случај (γράψω

²⁴ Во традицијата погрешно именуван како „плусквамперфект“, зашто тој не кажува ‘предминатост’, туку ‘готова состојба во минатото’, на пр. *бев мршов*.

може да значи и *ќе ѝишувам* и *ќе најишам*). Но сепак, тој е определен дотолку што не може да искажува и идна состојба (тоа го означува идниот индикатив на перфектумот). Со оглед на фактот што зависните (не-индикативни) начини самите по себе искажуваат идно дејство (желба, очекување, заповед), футурската основа, покрај индикатив, има само уште опатив (кој има секундарни функции на зависен и итеративен опатив) и инфинитив и партицип (кои го заменуваат идниот индикатив во инфинитивни и партиципски конструкции, а може да искажуваат и намера). Истото важи и за идниот индикатив на перфектумот и идниот индикатив на пасивната (конфективна) основа (покрај индикатив, имаат уште опатив, инфинитив и партицип). Воедно, специфичност на футурската основа, идната глаголска состојба и идната пасивна (конфективна) основа, е тоа што сите нејзини форми (значи и опативот и инфинитивот и партиципот) искажуваат идно време.

Заради ваквите карактеристики на грчкиот глагол (и фактот дека времињата и видовите не секогаш си соодветствуваат), најдобро е поделбата на неговите форми да се изведе низ четири системи (видови / времиња): систем инфектум, систем футур, систем конфектум и систем перфектум. Меѓутоа, со оглед на тоа што ваквата поделба соодветствува и на различните основи кај грчкиот глагол, меѓу кои постои и уште една, која искажува залог (пасив²⁶), поделбата обично се прави според **основите**. Оттаму, може воопштено да се рече, дека кај поголемиот број глаголи во старогрчкиот јазик постојат пет системи / основи: *основа на инфекѝумоѝ*, *основа на конфекѝумоѝ*, *основа на ѝерфекѝумоѝ*, *фуѝурска основа* и *ѝасивна основа*.

При воведувањето на ваквата терминологија, меѓу класичните филолози изникнаа одредени забуни и колебања, а сè поради еден нена-

²⁵ Во традицијата погрешно именуван како „футур егзактен“, зашто тој не кажува ‘предидност’, туку ‘готова состојба во иднината’, на пр. *ќе бидам мрѝов*.

²⁶ Повеќето граматичари формите на пасивната основа ги приклучуваат кон постоечките системи: *ѝасивноѝ конфекѝум* кон системот конфектум (т.е. аорист), а *ѝасивноѝ фуѝур* кон системот футур.

мерен и мал (но, сепак, не безначаен) пропуст на учената Чадииковска. Имено, нашата почитувана професорка, според одреден автоматизам, врз новите називи, кои ја определуваат аспектската димензија, ја аплицираше временската сфера (на пр. ‘сегашен инфектум’, ‘минат конфектум’, ‘сегашен перфектум’ и сл.) што е во контрадикторност со новата (но и со старата) методолошка пракса. Имено, не постојат форми како ‘сегашен или минат инфектум’, бидејќи, како што рековме, само индикативите (со исклучок на футурските облици, за кои веќе зборувавме) означуваат време. На пр., основата на инфектумот содржи: *сегаашен индикатив*²⁷ (на инфектум), *минајќи индикатив*²⁸ (на инфектум), *конјунктив* (на инфектум), *оптив* (на инфектум), *императив* (на инфектум), *инфинитив* (на инфектум) и *партицип* (на инфектум).

Отфрлањето на старата терминологија е условена од сосема практични причини. Имено, доколку речеме ‘партицип на презент’, називот конотира временска димензија, а партиципот сам по себе не е носител на време; временската ознака истиот го добива според финитната (и определена со време) глаголска форма во реченицата, па затоа, доколку таа се однесува на минатото, партиципот може да упатува на минатост во извршувањето на дејството. Практичната примена на новата терминологија уште повеќе доаѓа до израз при изучувањето на синтаксата на грчкиот глагол. На пр., синтаксичката глаголска форма „сегашен потенцијал“ со која се искажува *можност во сегашноста*, составена е од оптатив + модалната честичка *ǰv*. Меѓутоа, оптативот може да биде и од основата на инфектумот, и, од основата на конфектумот. Доколку речеме ‘оптатив на аористот’, според традицијата би се повикале на минатост, што би предизвикало забуна и би нè довело до контрадикторност во однос на синтагмата „сегашен потенцијал“.²⁹

²⁷ Или, традиционално наречен ‘презент’.

²⁸ Или, традиционално наречен ‘имперфект’.

²⁹ На македонски, на пр., сегашниот потенцијал во кој се употребени аспектни различно определени оптативи ќе гласи вака: оној со оптатив на инфектум - *би умирал*, а оној со оптатив на конфектум - *би умрел*.

Заради сите овие „проблеми“ на кои наидуваме при објаснувањето и разбирањето на грчкиот глагол (и многу други, неспоменати), како и заради приближување до меѓународните залагања за ревидирање и унификација на називите, сметаме дека прифаќањето нова терминологија е нужност. Со оглед на тоа што станува збор за конвенција, за договор, останува голем простор за изнаоѓање најприфатливи решенија. Не сметаме дека новите термини се најдобро избраните,³⁰ но, во споредба со постарите, тие се чекор напред во правилното восприемање на грчкиот глаголски систем.

На крајот, како мал прилог кон разбирањето и аплицирањето на новата терминологија, во продолжение, користејќи ги новите називи, донесуваме детална промена на глаголот *λύω разрешувам*, во сите глаголски форми, направена според поделбата на петте основи во кои се пројавува грчкиот глагол:

I. Основа на **инфектумот** (покажува *ӣрајно дејс̄иво*):

- индикативи:
 - **(иден** нема, го ползува оној од футурската основа);
 - **сегашен** (показан начин на сегашно време, т.е. презент): *λύω разрешувам*;
 - **минат** (показан начин на минато несвршено време, т.е. имперфект): *ἔλυον разрешував*;
- конјунктив: *λύομεν да разрешуваме*;
- оптатив: *(εἶθε) λύοις да разрешуваши*;

³⁰ Имено, би можело, според европските стандарди, место 'инфектум' да се употребува терминот 'имперфектум' или 'имперфективна основа', меѓутоа, со обзир на конотацијата што на овие простори ја имаат ваквите називи, многу е веројатно дека прифаќањето на истите би довело до уште поголеми недоразбирања. Сепак, старите називи не би морало да се исфрлат сосема: така, терминот 'презент' би можел да се употребува за да го означи (единствено) сегашниот индикатив на инфектумот, или, да се задржи терминот 'имперфект' кој го означува минатиот индикатив на инфектумот, или, пак, терминот 'аорист' (или некој друг) да се употребува само во контекст на минатиот индикатив на конфектумот итн.

- императив: *λθε разрешувај;*
- инфинитив: *λύειν да разрешуваши;*
- партицип: *λύων разрешувајќи (или којшίο разрешува).*

Од оваа основа се градат како активни и медиопасивни форми.

II. Основа на **конфектумот** (покажува *моменίно дејсίво*):

- индикативи:
 - (**иден** нема, го ползува оној од футурската основа);
 - (**сегашен** нема, зашто логички не постои сегашно свршено дејство);
 - **минат** (показан начин на минато свршено време, т.е. аорист): *ἔλυσα разрешив;*
- конјунктив: *λύσωμεν да разрешиме;*
- оптатив: *(εἴθε) λύσας да разрешиши;*
- императив: *λύσον разреши;*
- инфинитив: *λύσαι да разрешиши;*
- партицип: *λύσας οἰῃкако разреши (којшίο разреши).*

Од оваа основа се градат активни и медијални форми.

III. Основа на **перфектумот** (покажува *сосίοјба* како резултат од претходно извршено дејство):

- индикативи:
 - **иден** (показан начин на идна состојба, т.е. футур егзактен): *λελυκῶς ἔσομαι ќе имам разрешено;* овде ги вбројуваме и зависниот начин и глаголските имиња, бидејќи сите означуваат идно време, односно идна состојба: оптатив *λελυκῶς ἔσοίμην* (само зависен и итеративен), инфинитив *λελυκῶς ἔσθαι* (само во конструкции) (*дека*) *ќе има разрешено* и партицип *λελυκῶς ἔσομενος кој шίο ќе има разрешено;*

- **сегашен** (показан начин на сегашна состојба, т.е. перфект): *λέλυκα имавам разрешено;*
- **минат** (показан начин на состојба во минатото, т.е. плусквам-перфект): *ἔλελύκειν имавам разрешено;*
- конјунктив *λελυκῶμεν да имаме разрешено;*
- оптатив (εἶθε) *λελύκοις да имаш разрешено;*
- императив *λέλυκε имај разрешено;*
- инфинитив *λελυκέναι да имаш разрешено;*
- партицип *λελυκώς којшто има разрешено.*

Од оваа основа се градат активни и медиопасивни форми.

IV. **Футурска** основа (покажува само идно време во сите форми, меѓутоа истите не се аспектски определени, т.е. не прават разлика на релација свршен/несвршен вид; сепак не покажуваат идна состојба):

- индикативи:
 - **иден** (т.е. футур, идно време): *λύσω ќе разрешувам и ќе разрешам;* со зависниот начин и глаголските имиња: оптатив *λύσοις* се употребува само како зависен и итеративен; инфинитив *λύσειν* (само во конструкции) (*дека*) *ќе разрешува (ќе разреши);* партицип *λύσων којшто ќе разрешува (којшто ќе разреши);*
 - (**сегашен** нема, зашто логички не постои сегашно идно дејство);
 - (**минат** нема, зашто логички не постои минато идно дејство).

Од футурската основа се градат активни и медијални форми.

V. **Пасивна** основа:

- индикативи:

- **иден** (пасивен футур): λυθήσομαι *ќе бидам разрешуван (разрешен)*; со зависниот начин и глаголските имиња, за кои, како што видовме, секогаш кога станува збор за некој вид футур, сите тие носат конотација на време, т.е. покажуваат идност: оптатив λυθησοίμην (се употребува само како зависен и итеративен); инфинитив λυθήσεσθαι (само во конструкции) (*дека*) *ќе биде разрешуван (разрешен)*; партицип λυθησόμενος *којшто ќе биде разрешуван (разрешен)*;
- **(сегашен** нема, зашто пасивот, освен во идниот индикатив и неговиот оптатив, инфинитив и партицип, секогаш има конфективно значење);
- **минат** (пасивен конфектум): ἐλύθη *сум разрешен*;
- конјунктив λυθῶμεν *да бидеме разрешени*;
- оптатив (εἴθε) λυθείης *да бидеш разрешен*;
- императив λύθητι *биди разрешен*;
- инфинитив λυθῆναι *да бидеш разрешен*;
- партицип λυθείς *разрешен*.

Од оваа основа се градат само пасивни форми (на конфектумот и на футурот).

Клучни зборови: *терминологија, граматика, синтакса, конјугација, индоевропски, грчки јазик, грчки глагол, глаголска основа, време, глаголски вид, начин, презент, аорис, инфектум, конфектум, перфектум, футур, пасив.*

(Рецензент: Проф. д-р Маргарита Бузалковска - Алексова)

RÉSUMÉ

Valerij SOFRONIEVSKI

Les caractéristiques du système verbal grecque rendent le verbe grecque particulier et presque incomparable avec les structures verbales dans beaucoup de langues contemporaines, même dans le latin. A cause de cela, définir la structure morphologique du verbe grecque représente une difficulté avec laquelle s'opposent des différents grammairiens et les explorateurs de la langue grecque. Les noms traditionnels ne réussissent pas totalement à expliquer le verbe grecque et c'est pourquoi les philologues classiques de différents pays s'efforcent à les réviser et les changer. Chez nous cette tradition existe déjà quelques années dans l'oeuvre de Mme. Danica Cadikovska. Avec ce manuscrit, notre intention est de supporter et d'expliquer la nouvelle terminologie acceptée, qui nous approche aux efforts internationaux pour son unification, mais en même temps, de la corriger et compléter, avec l'espoir qu'elle encouragera des nouvelles réflexions dans la découverte de décisions terminologiques pour la structure complexe du système verbal grecque.